

Bu sayı

Devrimci Marksizm'in 25. sayısı yayına hazırlanırken, Türkiye ve dünya şiddetli gelgitlerle sarsılıyordu. Türkiye'de sarsıntı 20 Temmuz'da Suroç'ta patlayan bomba ile başladı. Bu olay AKP iktidarı tarafından 30 yıllık Kürt savaşında yeni bir tırmanmanın mazereti olarak kullanılacaktı. Temmuz sonundan bu satırların yazılmakta olduğu Kasım sonuna kadar bir yandan Türk Silahlı Kuvvetleri ile PKK arasında savaş yeniden alevlenirken, bir yandan da Silvan, Cizre, Nusaybin, Yüksekova, Varto ve daha birçok kent hendek savaşlarına sahne oluyordu. Bu kent senin, o kent benim, bazen on gün, bazen on beş gün halk, evlerine hapsediliyor, elektrik, internet, cep telefonu bağlantıları kesiliyor, kelimenin gerçek anlamıyla yediden yetmişe siviller öldürülüyordu.

Türkiye böyle sarsılırken, Kasım başından itibaren dünyada askeri şiddet ani bir sıçrama gösterdi. 12 Kasım Beyrut ve 13 Kasım Paris katliamlarından sonraki günler dünyayı bir kıyamet atmosferine sokuyordu. Olguları ardı ardına sayalım: Almanya-Hollanda maçı bomba korkusuyla iptal edildi; Brüksel'de Paris'le aynı tür bir katliam korkusu dolayısıyla maksimum güvenlik tedbiri alındı, hayat günlerce durdu; Somali kökenli Eş Şabap adlı tekfiri örgüt Kenya'da bir üniversitede 174 kişiyi öldürdü; Mali'nin başkenti Bamako'da tekfiri örgüt El Murabitun bir otele baskın yaparak yaklaşık 170 kişiyi rehine aldı, olay 22 kişinin ölümüyle sonuçlandı; DAİŞ'e bağlılığını ilan etmiş olan Boko Haram örgütü Nijerya ve Kamerun'da çok sayıda insanın hayatını yitirmesine yol açan saldırılar örgütledi; THY'nin New York-İstanbul uçağı bomba korkusu ile Kanada'nın Halifax kentinin hava limanına iniş yaptı.

Aynı günlerde elbette Suriye'de ABD, Rus ve Fransız uçakları bombardımana

devam ediyordu; Kürt güçleri Şengal'e hücum ederek DAİŞ'i yerleştiği mevzilerden söküyordu; Suriye ordusu ve Hizbullah Rus hava kuvvetlerinin desteğinde Suriye Türkmenleriyle çarpışıyordu. Ukrayna'dan savaşın yeniden alevlendiğine dair haberler geliyordu. Libya bitmeyen bir silahlı çatışma girdabına düşmüş durumdaydı.

Asya'da henüz silahlı çatışma ve savaş gündemde değil. Ama orada da ciddi bir tehdit dolaşiyor. Japonya, Başbakan Şinzo Abe yönetiminde, İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana, yani 70 yıldır var olan ülke dışında askeri operasyon yapma yasağını kaldırdı. ABD Güney Çin Denizi'nde Çin'in suni yöntemlerle genişletmekte olduğu Spratly adalarına silah gösterdi. Çin Savunma Bakanı bu olay üzerine ABD'yi savaş çıkabileceği konusunda uyardı.

Ama vahameti bütün bu olayları kat kat aşan, bir Üçüncü Dünya Savaşı olasılığı konusunda bütün insanlık için somut bir uyarı olması gereken olay, Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetinin, Rusya Federasyonu'nun bir savaş uçağını (doğru olduğu çok kuşkulu olan bir sınır ihlali bahanesiyle) düşürmesidir. Bütünüyle kınanması gereken bu açık provokasyon, Türkiye'yi dünyanın ikinci büyük askeri ve nükleer gücüyle karşı karşıya getirmiştir. Gelecekte aynı politikada ısrar edilmesi halinde ise bütün bölgeyi hatta dünyayı bir savaş tehlikesinin içine sürükleyecektir.

Öyle anlaşılıyor ki dünya yeniden savaş dönencesine girmiştir. Başta Orta-doğu, eski Sovyet cumhuriyetleri ve Afrika'da olmak üzere, dörtnala bir aske-rileşme/militarizasyon gözleniyor. İnsanlığın önündeki sorunların gittikçe daha büyük ölçekte savaş meydanlarında ve kentlerde sokak savaşlarında çözüleceği anlaşılıyor.

İşte *Devrimci Marksizm*'in 25. sayısı tam bu ortamın içine doğuyor. Konusu ise savaş. Savaşı, savaş konusundaki tartışmaları, Marksistlerin bu tartışmaların içindeki yerini ayrıntısıyla ele alıyor. Bu sayı Birinci Dünya Savaşı'ndan bir yüz-yıl sonra geriye dönüp o savaşın bize neler öğrettiğini anlamak üzere planlanmış-tı. En dar anlamda, Birinci Dünya Savaşı'nda bütün Avrupa gözü dönmüş şekilde savaş taraftarı haline gelmişken uluslar arasında kardeşliğin ve savaş düşmanlığının tek tutarlı taşıyıcısı olan enternasyonalist devrimci akımın örgütlediği Zimmerwald Konferansı'nın 100. yıldönümü vesilesiyle Marksizmin savaş politika-sını gündeme getirme amacını taşıyordu. Ama öyle görünüyor ki, savaşı ne 20. yüzyılın emperyalist savaşlarına, ne de geçmişin ve günümüzün ulusal kurtuluş savaşlarına referansla tartışmamız gerekmiyor. Savaş, hatta koskoca bölgelerde, kıtalarda ve dünya çapında savaş, günümüzün belki de en güncel, en yakıcı ko-nularından biridir!

Dünya yeni bir savaş dönencesine girerken işçi hareketi ve sol her alanda ol-duğu gibi burada da bütünüyle silahsızlanmış durumdadır. Solda savaşa ve askeri meselelere ilişkin neredeyse içtihat halini almış olan tavır, vicdani ret ile beslenmiş bir pasifizmdir. Emperyalist kapitalizm dünyayı ateşe ve kana sürüklerken,

Marksizme sırtını dönmüş sosyalist akımlar, hareketin geçmişte savaş olgusunu anlamakta ve bütün savaşları sona erdirmek için benimsenmesi gereken stratejik ve taktik yöntemlerin geliştirilmesinde attığı dev adımları kazanılmış mevziler olmaktan bütünüyle çıkarmış, hiçbir maddi temele dayanmayan ve hiçbir gerçekliğe uymayan yavan bir pasifizmi solun tek pusulası haline getirmişlerdir. *Devrimci Marksizm*'in bu sayısı, bir bakıma pasifizme savaş açmaktadır. Açmaktadır ki işçi sınıfı ve gençlik, kapitalizmin insanlığı sürüklediği savaşlara karşı bir savaş açsın ve o savaşı kazansın. İddialıyız, soruyoruz: insanlığı iki büyük dünya savaşının barbarlıkla sonuçlanmasından kim, nasıl kurtarmıştır? Altını çizerek söylüyoruz, bu sorunun cevabı pasifizizm değil, proleter devrimdir. Herkesi, altı doldurulmamış hayaller geliştirmek yerine bu sorunu tartışmaya çağırıyoruz.

Savaş dosyamız konuya sadece bir giriş niteliğini taşıyor. Esas olarak Marksistlerin savaş olgusuna genel yaklaşımı ile 20. yüzyıla damgasını vuran iki büyük emperyalist savaşta izledikleri politikanın ve uyguladıkları taktiklerin incelenmesine yönelik bir dosya. Levent Dölek'in Marksizmin savaşa ilişkin yaklaşımını genel olarak ele aldığı yazısı dışında, Sungur Savran'ın yazısı Birinci Dünya Savaşı'nın derslerini çıkarıyor, Trotskiy'in kaleme aldığı IV. Enternasyonal Manifestosu ile Pierre Broué'nin yazısı ise İkinci Dünya Savaşı'nda Marksistlerin tutumunu ele alıyor. Dosyanın geri kalan yazıları ise klasik Marksizmin savaş ve askerlik konularındaki büyük uzmanı Engels'in çalışmalarından örneklerden oluşuyor. Biri Lenin'in kaleminden çıkan, ikisi kendi yazılarından oluşan üç yazılılık bir alt dosya bu.

Dosyanın ilk yazısında Levent Dölek, Marksizmin savaş olgusuna ilişkin yaklaşımını özetlediği kapsayıcı yazısında önce sorunun metodolojik yanına eğiliyor. Marksizmin, ünlü Alman savaş teorisyeni von Clausewitz'i izleyerek savaşı, politikanın başka araçlarla devam ettirilmesi olarak tanımladığını ortaya koyduktan sonra, bütün savaşlara karşı tek bir politikanın mümkün olmadığına, her savaşın kendi somut koşulları içinde ele alınması gerektiğine işaret ediyor. Dölek, kendi yaklaşımını daha baştan pasifizmden keskin biçimde ayırıyor ve bu akıma özellikle Hindistan'da Gandhi yönetiminde verilen mücadelenin kazandığı efsanevi itibarı da hedef alarak önemli eleştiriler yöneltiyor. Ne var ki, Dölek'in metodolojik uyarıları sadece pasifizme karşı bir polemige değil, solda pasifizm dışında yaygın olan tek yaklaşıma karşı da bir uyarı niteliğini taşıyor. Özellikle Türkiye'de solun bazı kesimlerinin her savaş karşısında kulaktan dolma "devrimci bozgunculuk" ya da aynı anlama gelmek üzere "devrimci yenilgicilik" politikasını Marksizmin tek politikası imişçesine savunması karşısında "somut savaşın somut analizi" diyebileceğimiz metodolojik vurgu büyük önem taşıyor. Dölek'in yazısı, kendi kurduğu metodolojiye uygun olarak bütün bir yelpaze üzerinden farklı savaş türlerini, emperyalist paylaşım savaşlarını, emperyalist ülkeler veya hâkim uluslar ile ezilen ulus ve ülkeler arasındaki savaşları, 20. yüzyılın sonlarına doğru yaşanan bürokratik işçi devletleri arasındaki savaşları, emperyalist

olmayan devletler arasında iki tarafın da haksız savaş yaptığı durumları, iç savaşları vb. ele alıyor. Bunların yanı sıra, daha somut durumlara da eğiliyor: örneğin Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın konumuna ışık tutan bir tartışmada emperyalist olmayan devletlerin emperyalist savaşlarını, özellikle İkinci Dünya Savaşı'nı anlamamız bakımından çok önemli bir tartışmada ise, haklı ve haksız savaşların iç içe geçtiği durumları da ele almadan geçmiyor. Dölek'in yazısı Marksizmin savaş konusunda bugüne kadar biriktirdiği derslerin ve yaklaşımların anlaşılması için mükemmel bir başvuru kaynağı oluşturacaktır.

Dosyanın ikinci yazısında Sungur Savran Marksistlerin Birinci Dünya Savaşı'nda izlediği politikaları mercek altına alıyor. Savran bu savaşla birlikte sosyalizmin "masumiyet çağı"nın sona erdiğine ve işçi hareketinin bir kanadının savaşı destekleyerek düzenin yanına geçmesinin tamamlandığına işaret ediyor, dönemin devrimci Marksist akımlarının iki görevle karşı karşıya kaldığının altını çiziyor: hem savaşa karşı mücadele hem de proletarya enternasyonalizmini yeniden örgütleme. Bu sorunların çözümü için çabada iki akım başı çekiyor: 19. yüzyıl sonunda ve 20. yüzyıl başında Avrupa sosyalizminin merkezi olmuş olan Alman hareketinin Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht önderliğindeki muhalif kanadı Spartacus hareketi ve Rusya'nın devrimci Marksistleri olan Bolşevik Partisi. Savran, bu genel tablo içinde başta bu iki akım olmak üzere enternasyonalizmin savaşa karşı mücadelesini örgütleyen Zimmerwald hareketini ve onun içinde Bolşeviklerin başını çektiği azınlık akımı olan Zimmerwald Solu'nu inceliyor. Lenin'in ve Bolşeviklerin politikasının ise daha ötede ince farklarla her ikisinden de ayrıldığını ortaya koyuyor. Bu yelpazenin incelenmesinden Savran'ın çıkardığı sonuç, Lenin'in 1914-16 arasında herkese rağmen izlediği "devrimci bozgunculuk" politikasının yukarıda söz edilen ikili göreve tek doğru cevap olduğu, ama bu politikanın geçerliliğinin de bütün başka Leninist politikalar gibi somut koşulların analizine yaslandığıdır. Bu bakımdan Savran'ın yazısı da Dölek ile aynı yönde metodolojik vurguları içeriyor. Yazı, "devrimci bozgunculuk" politikasının İkinci Dünya Savaşı'nda daha nüanslı tarzda uygulanması gerektiğine atıfla sona eriyor.

Bunu izleyen iki yazıda ele alınan tam da bu konudur: İkinci Dünya Savaşı'nda devrimci Marksizmin politikası. Bu savaş birinci emperyalist savaşın devamıdır, ama Trotskiy'in hep vurguladığı gibi devam demek tekerrür demek değildir, gelişme demektir. Koşullar önemli bakımlardan farklıdır. Sadece ikinci savaş, ağırlık merkezi Avrupa olan birinci savaştan farklı olarak gerçekten bütün dünya çapında bir savaş olduğu için değil. En az dört faktör ikincisini birincisinden önemli bakımlardan farklı kılar. Birincisi, kapitalizmin gerileme çağının barbarlık eğilimlerinin açık bir ifadesi olarak faşizm tarih sahnesine yükselmiştir. İkincisi, ikinci savaş sadece emperyalistler arası bir savaş değildir, aynı zamanda emperyalistlerin, kendi aralarındaki çelişiklere rağmen, o tarihsel anda var olan tek işçi devleti olan Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırma yolundaki ortak amacına

Devrimci Marksizm

hizmet etmektedir. Üçüncüsü, birinci emperyalist savaşta ulusal kurtuluş davasının rolü marjinalken (Sırbistan) ikinci savaşta birçok sömürge ve yarı-sömürge (en başta Çin, Hindistan, Vietnam, Endonezya) savaşta bu amaçla mücadele eden hareketlere sahiptir. Nihayet, ilk savaşta devrimci Marksistler sosyal demokrasinin enternasyonalizme ihaneti ile mücadele etme görevi ile karşı karşıya kalmışken, şimdi buna Stalinizmin Ekim devrimine ve enternasyonalizme ihaneti eklenmiştir!

Trotsky'ın kaleme aldığı Dördüncü Enternasyonal'in savaş konusunda kabul edilen Manifesto'su, savaşın ilk aşamasında dünya durumunun ve devrimci Marksistlerin görevlerinin göz kamaştırıcı kapsayıcılıkta bir özetidir. Bu metin, Marksizmin ana bildirgeleri arasında yeri olan bir belgedir. Burada Trotsky geniş bir ufuk taramasıyla savaşın ardındaki dinamikleri analiz etmekle yetinmez, geleceğin eğilimlerini saptamaya da yönelir. Vardığı sonuç, Hitler'in bin yıllık hâkimiyet iddiasının bir hayal olduğudur. Trotsky Leninist "devrimci bozgunculuk" politikasının bu savaşta da geçerliliğini koruduğunu vurgular ama bununla yetinmez. Bu kez buna somut başka görevlerin dayattığı ilave politikaları eklemek gerekir. Bunların başında artık bağımsızlıkları için mücadele etmeye başlamış yoksul sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin emperyalist efendilerine karşı verdikleri haklı kurtuluş savaşlarının ikirciksiz biçimde desteklenmesi ve insanlığın Ekim devrimiyle yaptığı büyük atılımın ürünü Sovyet devletinin koşulsuz olarak savunulması gelir. Trotsky Lenin'in politikasını ayrıca bir başka yönden de geliştirmiştir. Emperyalist kapitalizmin bütün hayatı askerileştirdiği bir dönemde, bütün hayati sorunların silaha dayalı olarak çözüleceği bir ortamda, pasifizme inat, işçi sınıfının da silahsız bırakılmaması gerektiği noktasından hareketle, proletaryanın sendikalar denetiminde askeri eğitimden geçirilmesi gerektiğini savunmuştur.

Manifesto IV. Enternasyonal'in savaş dolayısıyla topladığı Olağanüstü Kongre'de kabul edilir. Bu kongrenin tarihi Mayıs 1940'tır. Bu tarihten sonra Trotsky savaşın somut gelişmesi karşısında, özellikle de birçok daha küçük ülke ile birlikte Fransa'nın Nazi işgali altına girmesiyle birlikte proletaryanın silahlanması politikasını daha da derinleştirecek, işçi sınıfının "militarist" olması gerektiğini savunmaya başlayacaktır. Buna bir de ad takmıştır: Proleter Askeri Politika. Pierre Broué'nin yazısı bu politikanın açıklanmasına ve Trotsky'ın Ağustos 1940'ta bir Stalinist ajan tarafından katledilmesinden sonra Trotskizmin İkinci Dünya Savaşı'nda yaşanan gelişmeler karşısında nasıl bir sınav verdiğinin incelenmesine hasredilmiştir. 20. yüzyılın ikinci yarısının çok üretken bir devrimci Marksist tarihçisi olan Pierre Broué, Trotsky'ın, yaşamının son aylarında dünya durumunun anahtarının askeri alanda yattığını iyice gördüğünü ve proletaryanın bu alanda güçlü olması için yeni bir hat çizdiğini vurgulamaktadır. Broué'ye göre, Trotsky'ın bu yaklaşımı savaşın daha sonraki gelişmesi tarafından bütünüyle doğrulanmıştır. Nazizm ve faşizmin hâkimiyetine girmiş bütün ülkelerde,

ama özellikle güney Avrupa kuşağında (Fransa, İtalya, Yugoslavya, Arnavutluk, Yunanistan) savaşın içinde işçi sınıfı, yoksul köylülük ve halk müthiş bir isyan eğilimi geliştirmiştir. Proleter öncüsünün görevi açıkça bu isyanı devrime dönüştürmektir. Yani Lenin'in "emperyalist savaşı iç savaşa çevirme" hedefi, bu sefer bu biçimi almak zorundadır. Broué bunu iki düzeyde göstermeye çalışır. Yunanistan örneğinde hareketin kendiliğinden bir biçimde nasıl Stalinist yönetimin koyduğu sınırları aştığını ve devrimci boyutlar kazandığını ortaya koyar. Daha genel olarak da yukarıda sayılan ülkelerde savaş döneminde Trotskist hareketin politikasını izler ve hareketin çeşitli nedenlerle Trotskiy'in işaret ettiği yönde yürüyememiş olduğunu ortaya koyar. Öyleyse, Marksistler birinci emperyalist savaşın derslerini mutlaka ikinci savaşın dersleriyle zenginleştirmelidir. Türkiye okuru için, bu yazı bir başka bakımdan da çok değerlidir: komşumuz, kardeş halk Yunanların İkinci Dünya Savaşı sırasında verdiği kahramanca mücadelenin iki cephesi (ülke içinde partizan savaşı ve Mısır'da askeri isyan) konusunda düzgün ve sağlam bir biçimde bilgilenme fırsatını veriyor Broué'nin yazısı.

Savaş dosyasında Engels öbeğinde ilk yazı Lenin'in Engels hakkında yazdığı bir yazı. Lenin Engels'in nasıl birinci emperyalist savaştan yaklaşık 30 yıl önce savaşın hemen hemen bütün ana özelliklerini öngördüğünü ortaya koyuyor. Bir savaşı öngörmek ile savaşın askeri yönlerini ince ayrıntılarına kadar kavrayabilmek elbette ayrı şeyler. Engels sadece savaşın genel toplumsal ve siyasi hayat içindeki yerini iyi kavramakla kalmıyordu. Daha önemlisi, askerlik sanatını, stratejiyi ve taktiği, orduların yapısındaki farklılıkların önemini, silah sistemlerini ve askerlik kurumunun öteki boyutlarını ayrıntısıyla kavramıştı. Buradaki yazılarının ilkinde 1870 Fransız-Alman savaşının muharebelerinden birinin sonucunu önceden nasıl tam tamına doğru tahmin ettiği ortaya çıkıyor. Bu, Engels'in bir kurmay gibi savaşın sanatını kavramış olduğunu gösterir. Ötekinde ise, usta bir tarihsel maddeci düşünür olarak aynen üretim araçlarının değişiminin üretimin düzenlenmesinde yarattığı etkiler gibi, silah sistemlerinin gelişiminin piyade güçlerinin taktiği üzerinde nasıl etkili bir rol oynadığını ortaya koyuyor.

Bu sayıdaki savaş dosyamız devrimci Marksizmin savaşa ilişkin söyleyebileceklerine ve yapabileceği analizlere daha bir ilk giriş niteliği taşıyor. Daha tartışılacak çok konu var. Bir tarihsel gerçeklik olarak Kızıl Ordu, genel olarak milis, düzenli ordu, zorunlu askerlik, gerilla savaşı, halk savaşı, barikat savaşları ve bunlara ilişkin Marksist yaklaşım, 21. yüzyıl askeri teknolojisi, asimetrik savaş, siber savaş ve başka bir dizi konu deşilmeyi ve tartışılmayı bekliyor. Marksizm, içinde yaşadığımız sınıf toplumunun eldivenlerle ele alındığı bir akademik disiplin olmaktan çıkarılıp yeniden dünyayı değiştirmenin düşünsel silahına dönüştürülmelidir. *Devrimci Marksizm*, savaşı kazanmak için önce ciddiye almak gerektiğini biliyor.

Dosya dışı yazılardan ilki Özgür Öztürk'ün Bolşevik Partisi'nin önemli teorisini Nikolay Bukharin'in Marksizmi konusundaki değerlendirmesi. Öztürk,

bu yazıya önce Bukharin'in emperyalizm teorisine katkısı olan *Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi* (1915) başlıklı kitabının yayınlanışının 100. yılı vesilesiyle bir değerlendirmesini yapma niyetiyle girişmişti. Böylece daha önce *Devrimci Marksizm* sayfalarında yer alan Hilferding'in *Finans Kapital'i* ve Rosa Luxemburg'un *Sermaye Birikimi* üzerine yapmış olduğu 100. yıl değerlendirmeleri dizisine bir yenisini katacaktı. Ancak yazarımız konuya girişince Bukharin'i daha derinlemesine, Marksizminin teorik ve pratik yönleriyle bir bütün olarak değerlendireceği bir şekilde ele almaya yöneldi. Ortaya bir Marksist teorisyen ve militanın, tarihi koşulları ve çevresiyle etkileşimi içindeki gelişmesinin örnek denebilecek bir değerlendirmesi çıktı. Öztürk'ün yazısında Bukharin hakkında öğrenilecek çok şey var. Ama burada vurgulanması gereken en önemli nokta bu düşünürün diyalektikle ilişkisi üzerine söylenenler. Lenin, ünlü "Vasiyet"inde Bukharin'i çok övmekle birlikte diyalektik konusunda çok zayıf olduğunu vurgular. Öztürk, Bukharin'in bütünsel düşüncesini incelerken Lenin'in bu yargısını test ediyor ve doğru bir yargı olduğunu saptıyor. Yazı, diyalektiğin devrimci bir yöntem olarak önemini vurgulamakla da ayrıca değer kazanıyor.

Bu sayıda bir ana dosya, bir bakıma da bir "gizli dosya" var. İçinde olduğumuz 2015 yılı, Engels'in ölümünün 120. yıldönümü. Marksizmin iki kurucu atasından biri olan bu büyük devrimci ve düşünür genellikle ihmal edilir. Devrimci Marksizm "gizli dosya"sı ile bunu birazcık da olsa onarmaya çalışıyor. Engels hakkında Lenin'in övgü dolu yazısı 120. yıl için güzel bir açılış yazısı. Engels'in bütün Marksistlerden üstün olduğu savaş ve askerlik alanına ilişkin iki yazısı dosyanın bir başka ögesi. Nihayet Sungur Savran'ın, ölümünün 120. yılında Engels'in Marx'la ilişkisini, Marksizme katkısını ve kendi çağının oportünistlerine ve revizyonistlerine karşı verdiği mücadeleyi serbest tarzda anlatan yazısı "gizli dosya"ımızı tamamlıyor.

Bu sayıda kitap değerlendirmesi olarak bir tek yazımız var. Düzenli yazarlarımızdan Mehmet İnanç Turan Stalinizmin tarihinin en karanlık sayfalarından biri olan Kirov cinayetinin perdesini aralayan bir kitabı gündeme getiriyor.

Devrimci Marksizm'in yeni sayılarında yeniden görüşmek dileğiyle...